

aléatoire

Aléatoire

Josanne Willems

Schrijver: Josanne Willems
Coverontwerp: Josanne Willems
ISBN: 9 789402 104554
© Josanne Willems

Toeval, dat was het, niets meer en niets minder.

Het leven bestond uit stom toeval.

Ineens gebeurde er iets.

En dan stond je op een tweesprong, die om een keuze vroeg.

Soms moest je na wikken en wegen een keuze maken.

Soms ging het bijna als vanzelf, dan nam je intuïtie het van je over en maakte je 'n keuze op basis van dat onontkoombare gevoel dat de overhand op je ratio nam.

Ik kon het weten.

Het was me al overkomen en ik zou het weer doen; niet wetende dat mijn leven daardoor in een stroomversnelling terecht kwam, die niet te stoppen was.

Had ik er spijt van? Nee!

Want het was de enige juiste keuze geweest.

Het moest zo zijn.

De lange lome zomer was eind juli eindelijk begonnen. Na heel wat dagen de verschrikkelijke stortbuien vanuit de binnenkamer te hebben geobserveerd -alsmaar naar die stomme Facebook-pagina starend en Skypend met vriendinnen wat keuvelen en balen- kreeg het weer ineens een omslag, een ommekeer, zomaar.

Zoveel warmte waren we niet gewend en toen het kwik naar de dertig graden steeg, leek het ook of de kolder in onze koppen steeg. We werden gek van al die beloftes die het mooie weer met zich meebracht.

‘Het is zooooo heerlijk weer!’ jammerde Caelyn, mijn allerbeste vriendin via de webcam naar me. Caelyn en ik waren echt vertrouwd met elkaar, je weet wel, halve zinnen of bepaalde woorden, bepaalde gebaren en we wisten meteen wat die ander bedoelde. Caelyn was mijn klankbord, mijn echo wat betreft mijn standpunt in de dagelijkse en wereldse beslommeringen.

‘Maar we zitten vast!’ stelde ik vast. Beteuterd keek ik haar aan.

‘Waren we maar achttien dan konden we er zelf naar toe rijden,’ zei Caelyn.

‘En vergeet vooral het rijbewijs en een beschikbare auto niet,’ merkte ik op.

Ze wuifde die vooropgestelde eisen met een handgebaar weg.

‘Je snapt heus wel wat ik bedoel,’ snoof ze quasi beledigd.

‘Misschien kunnen we mijn ma vragen, als ze terug van werk is,’ opperde ik.

‘Veel te laat! Veel te laat, man! We moeten er nu naar toe. Nu is het zomers weer. God weet wat het de komende dagen gaat doen,’ hield ze vol.

‘En hoe wil je dat dan doen? Er rijden geen bussen van dit dorp naar het Domein! Het is zo’n gedoe om er naar toe te gaan met openbaar vervoer. Wat een omslachtige omweg! Eerst de trein, dan een bus, overstappen op weer een bus en dan praten we al snel over meer dan anderhalf uur of zelfs twee uur eer we daar zijn,’ zei ik.

‘Weet ik, weet ik toch!’ zei Caelyn. ‘Weet je wat? Ik bel Adeline.’ Ik keek op. ‘Hoezo?’

We spraken wel eens wat met elkaar af, Caelyn, Adeline en ik en dan was er ook nog Merel van de partij, zo gingen we dan met ons vieren de stad in, of naar de bioscoop.

‘Haar broer Robbie heeft net een auto gekocht!’ zei ze met een grote glimlach op haar gezicht.

‘Maar dat betekent dat Robbie er dan ook wel wat voor in retour wil,’ zei ik, toespelend op het feit dat hij Caelyn wel zag zitten, iets dat niet wederzijds was.

‘Heus, niet! Zeker niet als Adeline met ons meekomt. Hey, weet je? Ik vraag het haar direct!’

‘Goed idee, dan vraag ook maar direct of Merel meegaat, dat is dan ook wel zo gezellig,’ zei ik.

‘Ja, en anders gaat ze denken dat we haar buitensluiten!’ zei Caelyn en belde naar Adeline, die dolenthousiast het vervoer regelde en Merel op de hoogte stelde van het uitje.

En voor we het wisten, zaten we met ons vieren (met de haartjes mooi in een gestileerde knot of extravagante paardenstaart getemd, en met de laatste modetrend zomerjurkjes aan onze bleke lijven en onze tere voetjes in sandaaltjes met schitterende tierelantijntjes op de bandjes genaaid) in Robbie's auto.

Onze strandtassen zaten vol met benodigdheden die een jonge dame belijft: Zonnebrandcrème, portemonnee, zonnebril, mp4, paperback, lipgloss en spiegelkje, zakdoekjes, handdoek, strandlaken, en ondergoed. Onder onze kleren droegen we immers onze bikini. We waren 'ready to go' en blèrden de laatste hits, die op de dancerradio werden uitgezonden tijdens de korte rit, lekker mee.

Robbie keek altijd met één scheel oog naar Caelyn, om haar gemoedstoestand te peilen en om dan zijn toenaderingspoging te doen als hij dacht dat het moment daar was. Adeline wist hier van en rolde theatraal met haar ogen als ze Robbie's halfslachtelijke pogingen tot het versieren van één van haar vriendinnen bemerkte.

Als hij alsnog doorging, dan waste ze hem zijn oortjes met de opmerking dat het 'not done' was. Robbie was nu eenmaal het type irritant sulletje: Niet daadkrachtig, altijd ongepast commentaar, stomme grappen enzovoort. Dus totaal niet het type waar wij meiden op vielen.

We waren hartstikke blij toen we er waren, bedankten Robbie en vroegen hem om ons om zeven uur bij de poort weer op te halen.

En liepen vol goede moed naar de ligweide vlak in de buurt van het grote zwembad, met zijn lange glijbanen en whirlpooleffecten aan de ene kant en een vernauwing met doorgang naar het diepere gedeelte van het zwembad.

Het was er lekker druk, maar we vonden een uitstekend schaduwrijk plekje onder een berkenboom. Net op tijd want niet lang daarna leek het wel of het hier uitverkoop betrof, zo druk werd het, dat er geen plaatsje op de ligweide meer vrij was en het zwembad vol met mensen was, die verkoeling zochten. Je kon er onmogelijk in zwemmen of je botste tegen een ander op.

Adeline en Merel waren er als de kippen bij om zich in het water te begeven. Caelyn en ik vlijden de strandlakens naast elkaar neer, ontdeden ons van onze kleren, gingen in onze hippe nieuwe bikini zitten, lieten de zonnestralen over onze lichamen strelen en keken naar de menigte om ons heen.

‘Ik hou van die drukte! Al die mensen om je heen, heerlijk gewoon. Kijk nou toch,’ zei ze en zette de zonnebril op haar neus.

‘Ik ga in de stad wonen. Alles lekker dichtbij in de buurt, altijd mensen om je heen, altijd wat te beleven, wereldse mensen, altijd leven....’ vervolgde ze en knikte haar hoofd om haar eigen stelling te bevestigen. Ik snapte wat ze bedoelde ook al drukte ze zich soms een beetje raar uit.

En we keken naar de jongens, de echte kerels, die een stuk of drie, vier jaar ouder dan ons waren, dat schatten we tenminste.

En we keken en bewonderden van verre. Caelyn en ik zaten niet echt achter de jongens aan, alleen als we met Adeline en Merel waren, ja, dan wel, dan deden we stoer met ons groepje mee en flirtten wat af met jongens.

Als er eentje op ons afkwam als we alleen waren, dan wisten we soms niet hoe snel we van hem konden afkomen. Tja, we wilden wel, maar ook weer niet, zo bang als we waren voor eventuele gevolgen. Zeventien jaar zijn was zo'n pretje nog niet. Alhoewel, ik was bijna achttien, maar ja, officieel telde dat niet.

'Die is leuk,' zei ik en knikte in de richting van een miniem gespierde ventje met een zelfverzekerde uitstraling in een lange boardshort. Het was mooi hem te zien lopen, zoals hij zo stoer en toch elegant vooruit bewoog tussen de mensen in. Helemaal niet patserig of snobbig of irritant. Ik bleef hem nakijken; van een veilige afstand bewonderen. Ik wist bij voorbaat dat hij te oud was, dat zag je gewoon. Maar kijken en bekeken worden had niemand ooit echt kwaad gedaan.

'Oh, ja, hij lijkt op die acteur....Verrek, hoe heet die ook alweer? Och, och, och, van die ene film....Hè, nu vergeet ik zelfs de titel van die film!' beaamde Caelyn.

'Komt omdat hij zo mooi is,' zei ik en glimlachte breeduit.

'Help me nou! Hoe heet die gast ook alweer? Ed...Ed...nog iets...'zei ze.

'Eh, Edward Norton?' opperde ik. Daar had hij wel wat van weg, nu Caelyn het zei.

‘Ja, die! Die, ja! Kijk maar: Hetzelfde baartje! Verrek, hij lijkt echt op hem! Hoe oud zou hij zijn? Toch niet te oud, hè?’

Ik wilde net antwoorden, toen we een gebronsde, ranke brunette in zijn richting zagen lopen. In kaarsrechte houding en zonder een lichamelijk mankementje, liep ze naar hem toe en hij omarmde haar op zijn hartelijkst.

‘Hè, wat nou?’ zei Caelyn zacht en quasi verontwaardigd. ‘De leukste zijn altijd bezet! Hoe is dat toch mogelijk? Ik snap er niets van!’

‘Blijft ons alleen de spierelingen over en de jonkies,’ gniffelde ik.

Spiereeling had helemaal niets met spieren of gespierd te maken, juist het tegenovergestelde, het betrof een iel persoon.

‘lehhhhh! Wat zeg je nou?’ zei ze en keek me aan.

‘Goh, wat jammer, zeg,’ zei ik op schampende toon. ‘Alleen maar ‘eye candy’...tsjjj...’

Caelyn petste me op mijn arm als antwoord, in de trant van ‘foei’.

En de hele middag hadden we er gelanterfanterd, gekeken, in het water gehupst, gelegen, gekletst en wat frietjes gegeten. Het was een heerlijke dag en toen er een einde aan kwam, spraken we direct voor de komende dagen weer af.

‘En het vervoer?’ vroeg Adeline toen we in de auto zaten. ‘Morgen kan Robbie niet....’

‘O, ja?’ vroeg ik. Daar had ik niet aan gedacht.

Robbie keek via zijn achteruitkijkspiegel eerst naar Caelyn en toen snel naar mij. Ik kreeg het gevoel dat hij niet wilde, gewoon om haar te pesten.

‘Ja, ik kan niet altijd voor nop chauffeur spelen,’ zei hij chagrijnig en hield zijn blik toen op de weg.

‘Is het een kwestie van geld?’ vroeg Adeline toen boos.

‘Eh, ja, nou,’ hakte hij. Dat had hij natuurlijk niet verwacht.

‘Ga je me echt om geld vragen? Of aan één van mijn vriendinnen? Wat is dit nou? Heb je wel iets voor morgen of wil je het gewoon niet?’ ging ze door.

‘Ik heb wel wat. Ik kan niet,’ piepte hij geschrokken.

‘Zullen we dan een tent regelen? Een kampeertent? Zodat we er een week kunnen staan? Dan zijn we van al dat gebedel af,’ opperde Caelyn ineens. Het Domein herbergde namelijk ook een middelgrote camping op nog geen steenworp van het zwemparadijsje en de prijzen waren schappelijk.

‘Ja, laten we dat doen,’ beaamde ik.

Robbie keek geschrokken naar Caelyn, Merel en mij in zijn achteruitkijkspiegel, toen naar zijn zus, die naast hem zat.

‘Dat is toch gevaarlijk, met al die gekken die er vandaag de dag loslopen,’ zei hij.

‘Nou, wij zijn met ons vieren en we kunnen ook doordraaien, net als iedere andere gek,’ zei Adeline.

‘Mijn ouders hebben zo’n maxi XL-tent, die op de zolder wat stof ligt te verzamelen. Ik denk dat we die mogen lenen,’ zei Merel, voortbordurend over het kamperen.

‘Jullie zijn te jong!’ riep Robbie opeens uit en lette niet goed op de weg, waardoor Robbie’s auto eventjes van rechts naar links zwiepte en de meiden begonnen te gillen van de schrik.

‘Let godverdomme op waar je moet rijden, man! Speel met je eigen leven in je eigen tijd, zonder ons!’ schold Adeline en wilde hem meppen.

‘Niet meppen, niet meppen, hij stuurt de auto!’ riep Merel verschrikt en hield Adeline’s hand tegen.

‘Nu laat je je fratsen achterwege en rij je voorzichtig,’ beval Adeline hem. Ze richtte vervolgens het woord tot ons: ‘We praten er straks nog over, oké?’

We knikten als een stelletje synchroon afgestelde jaknikkers. Lang leve de sms’jes en Skype! De rest van de rit was het stil.

2

En zo gebeurde het dat we met ons vieren op het kampeerterrein door Merels vader werden afgezet. Hij zette (onder nogal wat geschoffeer van zijn kant omdat het niet 1, 2, 3 wilde lukken) de gigantische tent op, die onderdak bood aan zes personen.

Opblaasbare matrassen werden geïnstalleerd en door ons zelf klaargemaakt voor de komende nachten. Een inklapbare plastic picknick tafel inclusief zitplaatsen werd vakkundig door Merels vader in de gemeenschappelijke ruimte geplaatst. Verder haalde hij nog plastic eetgerei tevoorschijn en een kookplaatje met twee pitten, een pan en een steelpannetje. Hij zette een enorme gasfles onder een vierkant tafeltje, waarop de kookplaat stond, en bevestigde de slang van de gasfles aan diezelfde kookplaat. Wij waren druk bezig met onze koffer cq rugzak, om ons plekje een beetje in te richten.

‘Hier een jerrycan om te vullen met water,’ zei hij terwijl hij die aan Merel overhandigde en wees vervolgens naar het vouwkratje, waarin voor drie dagen wat eet- en drinkbaar spul was geplaatst. ‘Met complimenten van Merels moeder,’ grapte hij.

Merels moeder was een voorzichtige vrouw en had in haar bijkeuken enorme kasten met voorraad staan. Als de voorraad slonk, werd die meteen weer aangevuld, alsof ze voorbereid wilde zijn wanneer het dorp zou insneeuwen of wanneer er een oorlog of chaos zou ontstaan en wij van de rest van de bevolking en voorzieningen zouden worden afgesloten; iets dat nooit zou gebeuren.

Caelyn en ik maakten er wel eens grapjes over; over deze bijna neurotische tic van haar. Maar goed, iedereen had wel zo zijn eigen tic, op wat voor gebied dan ook.

Toen hij weg was jubelden en sprongen we uit blijdschap wat rond in die enorme tent. Joepie, vijf dagen alleen!

‘Zonder ouders!’ riep Merel.

‘Zonder vervelende broer!’ riep Adeline.

‘Alleen wij!’ riep ik uit.

‘Vriendinnen!’ riep Caelyn uit en we omhelsden elkaar.

‘Goh, ik kan het niet geloven, voor de eerste keer samen, voor een paar dagen, alleen!’ zei Adeline en snuffelde in de vouwkrat.

‘Je zult er geen bier in vinden!’ zei Merel plagerig.

‘Zoek ik ook niet,’ snoof Adeline. ‘Ik zoek Cola, meer niet!’

‘Cola?’ vroeg ik. ‘Laat maar komen. Ik heb best wel dorst.’

Adeline zette een twee liter fles cola voor mijn neus neer. Ik pakte een plastic mok, schonk er wat in en dronk ervan. Brrr, ik moest even aan de plastic smaak van die mok wennen.

‘Ik heb wel wat gepikt van thuis,’ zei Caelyn en haalde uit haar rugzak een fles rode wijn en kurkentrekker tevoorschijn.

Het werd met bewondering voor haar geraffineerdheid met klinkende ‘oohs’ en ‘aahs’ ontvangen.

‘Ik heb rum van thuis mee,’ zei Adeline en pronkte ermee rond. Baas boven baas. Nu juichte iedereen als een bezetene.

‘We gaan de volwassenentoer op!’ riep Merel stoer uit.

‘Ja, straks! Alleen na het zwemmen. Ik heb geen zin om als een duffe dweil wat te liggen knikkebollen op het strandlaken met een foeilelijke stank uit mijn bek,’ zei Caelyn lekker stoer.

‘Ja, duh! We moeten het beste voor het leste bewaren,’ zei Adeline. ‘Kom op, bikini’s aan, lakens mee en juh...op naar de ligweide!’ riep Merel.

‘Here we come, guys!’ riep Adeline en stak haar vuist in de lucht als strijdteken.

We liepen als zelfverzekerde jonge vrouwen langzaam naar de ligweide. Geen gehaast, het was immers vakantie, en zodoende konden wij ook aan bewonderende blikken worden tentoongesteld. Je bent jong en je wilt wat!

‘Niet zomaar aanpappen met een of andere kwezel of kwast,’ zei Merel toen we gingen zitten. Ze keek over haar zonnebril heen, die ze op het puntje van haar neus liet balanceren. Ze had net een nare relatie achter de rug en was uiterst voorzichtig geworden.

‘Ik zie geen bekenden...’ begon ik voorzichtig.

‘Juist, ja, joepie voor dat! Eindelijk geen bekende! Vers bloed! Gelijke kansen voor iedereen,’ snoefde Caelyn.

‘Niet zomaar aanpappen met een onbekende! God weet wat voor ballast die meedraagt. Of wat voor eikel het in werkelijkheid is,’ waarschuwde Merel.

‘Daar, bekenden,’ zei Adeline strijdvaardig en ze knikte recht voor zich uit.

Ik zag ze wat rond hangen, die zelfverkozen baasjes. Ze dachten dat ze heel wat waren.

‘Ja, dankje de koekoek! Dat zijn toch die eikels die bij ons op school zitten? Nou, mooi niet, Piet!’ riep ik wat te hard.

‘Ligt eraan wat je doel is. Pesten, plagen, flirten of meer. En dat meer kan inhouden: kletsen, kussen, afspraakjes of een beetje wat uitspoken. Of.....’ zei Adeline en liet de laatste letter dramatisch lang aanhouden, terwijl ze met haar wenkbrauwen op en neer bewoog en lachte luid.

‘Heb je het over.....?’ begon Merel en liet de onafgemaakte zin in de lucht hangen.

‘Er is niet veel aan,’ zei ze toen. ‘Ze doen er allemaal zo lyrisch over en ik snap niet waarom.’ Ik kreeg er de rillingen van en Adeline trok een scheef gezicht.

‘Je vergalt zo mijn humeur, Merel. Wil je er alsjeblieft mee ophouden? En kunnen we al die openbaringen even ter zijde laten en ons gewoon vermaken?’ vroeg ze en gooide haar zonnebril op het badlaken.

‘Hey, ja, laten we ons wat amuseren,’ beaamde ik. Ik was maar wat al te blij met het veranderen van onderwerp; ik had er geen zin in om over mijn zogenaamd seksleven te praten. En we gingen mee wat dollen in het water.

Naderhand zaten Caelyn en ik op de badlakens een ijsje te eten.

‘Goh, je maakt er een heel artistiek gegeven van,’ hoorde ik ineens een stem zeggen. Ik keek op, rechts van mij, en daar stond een jonge Adonis het woord tot Caelyn te richten, die opkeek.

‘Pardon? Waar heb je het over?’ vroeg ze onschuldig.

‘Hoe je het ijsje benadert en het stukje bij beetje tot je eigen maakt,’ ging die gast door. ‘Heel artistiek, als een kunstenaar, zo sierlijk!’

Hoe kreeg die knakker het bij elkaar verzonnen en dat taalgebruik! Werkelijk, ik had er geen woorden voor. Ik wilde hem in zijn gezicht uitlachen, maar hield me in.

‘Integendeel. Ik verorber het,’ zei Caelyn.

‘Pardon?’ vroeg de gast toen verbaasd.

‘Ik ben een bruoit wat dat betreft. Geen gelijk of gezuig,’ zei ze koelbloedig. Ik kon niets anders dan hardop gniffelen om dit komisch dubbelzinnig tafereel.

Die gast kreeg een rood hoofd. ‘Dat is toch niet echt wat je bedoelt, toch?’ vroeg hij weifelend.

‘O, jawel, hoor, lekker flink erin bijten, met die lange scherpe tanden van me,’ zei ze triomfantelijk terwijl de gast de benen nam onder het mompelen van ‘Grote gek!’.

Ik keek verbaasd van hem naar haar en kreeg de slappe lach. Die Caelyn toch!

‘Zo, die is lekker weg. Opzouten, die hap!’ zei ze.

‘Goh, ik wist op een gegeven moment niet meer of je nu aan het flirten was of hem aan het afpoeieren was, hahahaha...’ zei ik.

‘Ja, nee, zeg, ik had het gewoon over het ijsje; wat ik ermee deed. Trouwens, ik ken hem. Hij is nota bene zesentwintig én de vrijer van die heks van een caissière van het winkeltje bij ons op het dorp!’

‘Ach, ja?’ vroeg ik verbaasd. Ik was er niet van op de hoogte!

‘Ken je hem dan niet?’

‘Hoezo moet ik hem kennen?’ weerlegde ik. Ik hield me niet met dat soort dingen bezig; wie met wie ging, enzovoort.

‘Het is niet erg. Wel als je met hem flirt. Het hele dorp en die heks krijgen het dan mee. Dorpsdrama in een notendop, dat willen we toch niet?’

‘Nee, Caelyn, heb je goed gedaan, zeg.’

‘Dat dacht ik toch!’

En niet lang daarna was het mijn beurt. Ik had het niet eens echt in de gaten gehad. Ik was waarschijnlijk even weggedoezeld, maar voelde plotsklaps dat de zon mijn huid niet meer aan het schroeien was.

Het leek een stuk killer, dus opende ik mijn ogen, kneep ze direct weer dicht vanwege het zonlicht, en keek toen door de spleetjes van mijn ogen naar iemand die de zon blokkeerde. Ik keek even om me heen en zag dat mijn vriendinnen me alleen hadden gelaten. Waar hingen die nou weer uit?

Ik keek weer naar die vent recht voor me, die me zonder schroom aan het bekijken was. Kende hij geen gêne? Waarom stond hij hier voor mij? Dat hij toch anderen ging lastig vallen!

‘Eh, hé, zeg, kun je misschien even een paar passen opzij gaan? Je blokkeert de zon namelijk en ik lig hier te zonnen,’ zei ik dan ook tegen hem. Hij grinnikte luid en ik hield een hand boven mijn ogen om hem wat beter te kunnen bekijken.

‘Je ligt eerder wat te schroeien,’ merkte hij op en ik ging rechtop zitten.

‘Straks wordt je zo rood als een kreeft, met blaren en al!’

‘Nou, ja, daar heb ik geen last van. Ik krijg een mooi egaal kleurtje,’ zei ik als een suffe muts en keek naast me, op zoek naar mijn zonnebril.

Hij lag er niet.

Ik keek om me heen, zelfs achter me, en ging toen in mijn strandtas snuffelen. Waar was dat verdomde ding toch?

‘Zoek je jouw zonnebril?’ vroeg hij toen. Wat een vervelend ventje. Hij bleef maar wat voor me staan.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde ik bits.

‘Zit op je hoofd,’ grinnikte hij weer.

Ik vroeg me af hoe het mogelijk was, dat dat ding niet van mijn hoofd was afgevallen, toen ik was gaan liggen.

‘Oepsie!’ zei ik en glimlachte terug, meer vanwege mijn eigen domme fout en zette hem op mijn neus.

‘Nou, goed, dan ga ik maar weer eens. Kun je lekker doorbakken tot je gaar bent,’ zei de grapjas en bleef staan. Hij verzette geen enkele pas!

Wat een brutaal ventje! Hoe durfde die zomaar op die toon tegen me te praten? Ik moest iets gevats zeggen, zoals Caelyn altijd deed, want die kon dat hartstikke goed, maar er kwam niets fatsoenlijks uit mijn mond.

‘Rauw is niks, zelfs niet als steak,’ floepte ik er uit. Het sloeg echt nergens op. Waarom zei ik zoiets doms? Waarom kon ik hem niet gewoon de mond snoeren met een brutale opmerking?

Hij keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan en scheen over mijn antwoord na te denken. Dat hij toch wegging! Het liefst nu meteen.

‘Met huid en haar weer wel,’ zei hij toen triomfantelijk. Dat sloeg ook nergens op. Wat een zielige opmerking; bijna net zo zielig als die van mij.

‘Huid en haar?’ herhaalde ik en ik zag hem in gedachten aan flink stuk vet spek met zwoerd en varkensharen zitten knabbelen. lllieeww!!!

Ik huiverde.

‘Ja, als ik ervoor ga, dan kan ik zomaar iets verslinden....’

Wat een gek, dacht ik nog.

‘Of...wacht even.....beter gezegd...iemand,’ verbeterde hij toen zichzelf en gaf me een knipoogje.

Het schaamrood steeg me terstond naar mijn kaken. Hij bedoelde er toch niet iets seksueels mee? Naar mij toe? Flirtte hij met mij? Was dat het, waar hij mee bezig was, met flirten? Ik was op weg om boos te worden en wilde op zijn opmerking reageren, maar hij gunde me die kans niet, want hij liep van me weg.

Ook goed, opgeruimd staat netjes. En ik had weer de volle drieëndertig graden Celsius op volle toeren op mijn lichaam branden. Heerlijk! Als het weer zo bleef aanhouden de komende dagen, dan was ik in no-time egaal bruin; en daar ging ik voor!

Ik kon het niet beschrijven wat ik zo geweldig aan de zomer vond. Als ik het al zou kunnen beschrijven dan zou het gereduceerd worden tot een summiere opsomming; een mager lijstje met eenvoudige voor de hand liggende woorden, die een willekeurig iemand ook zou kunnen opnoemen. De warmte vond ik het zaligst. Helemaal tot op het bot opgewarmd en het lichaam nog nagloeïend van de opgeslagen hitte.

Een trage stroom van welbehagen en content zijn overspoelde mijn innerste. Ik voelde me gelukkig in het hier en nu, tot diep in mijn wezen. Geen enkele yogaoefening of filosofisch geneuzel kon hier aan tippen. Door de zon werd je een beter persoon, een relaxter persoon, een gelukkiger persoon; dat was tenminste mijn observatie of filosofie.

Ik ging op mijn buik liggen en zag ietsepietsie diertjes druk in de weer voor me in het gras. Ik hield niet van dat minuscuul kruipend, vliegend, wurmend ongedierte. Ze kregen het voor elkaar je steeds weer te vinden en dan kon je ze van je lijf af slaan, als er eentje zich in je oksel, bij je tiet of in je beenholte begaf en je daar stak of beet.

In de vrije natuur had ik er geen problemen mee; ze mochten gaan en staan waar ze maar wilden, zolang ze mij maar niet lastigvielen.

Ik hield niet van spinnen en ik wist ook niet waarom. Als ik een dik exemplaar via een zelf gesponnen draadje aan het plafond in mijn kamer zag bungelen, raakte ik in paniek en gilte ik het hele huis bij elkaar. Ik weigerde er dan nog één seconde langer te blijven. Eerst moest die spin verwijderd worden, hoe dan ook, eer ik er weer een voet zette. En waarom wist ik niet, want ze deden me niets.

Wespen, daar was ik als de dood voor; die staken me immers altijd. Caelyn spoot heerlijk geurende deo in de holte van haar oksels, zelfs hier op deze ligweide, terwijl ik me ervan onthield, en toch kwamen die krenge op mij af! Ik vraag het je! En zeer dat zo'n steek deed; ongelofelijk zeer!

Gelukkig waren hier ze nauwelijks aanwezig en kon ik dus met een gerust hart genieten van het weer, nadat ik een miertje met mijn vinger en duim van het laken weg katapulteerde. Lekker bakken en heerlijk loom worden.

Ineens voelde ik spetters op mijn rug en ik schreeuwde het ontzet uit van die onverwachte koude druppels op mijn warme lichaam. Zeer zeker een streek van Caelyn; die deed altijd zo iets onverwachts en grappigs.

‘Oepsie, sorry,’ hoorde ik een nieuwe, bekende stem zeggen. De haartjes op mijn armen gingen overeind staan. Het was niet Caelyns stem. Ik draaide me om en ging, terwijl ik onflatteuze bewegingen maakte, rechtop zitten.

‘Jij weer!’ zei ik bot.

‘Schuldig!’ zei hij en hief teatraal zijn armen omhoog.

‘Heb je niks beters te doen dan mensen lastig te vallen, die met rust gelaten willen worden?’ vroeg ik op brutale toon.

‘Ik val blijkbaar alleen maar jou lastig,’ zei hij en glimlachte breeduit.

Ik keek weg van hem, beduusd. Hij wilde met mij flirten, dat was wel duidelijk. Wilde ik dat wel? En kon ik dat ook? Wat moest ik doen?

‘Heb je niks beters te doen?’ herhaalde ik dan maar, bij gebrek aan beter, en keek hem zo stoer mogelijk aan.

‘Schijnbaar niet,’ antwoordde hij frank en vrij, en keek toen naar de vele strandlakens die naast me lagen.

‘Zeker met vriendinnen hier,’ stelde hij vast en ging ongegeneerd op het laken van Caelyn zitten.

‘Die lakens zijn heus niet voor mij en mijn meervoudige persoonlijkheden,’ grapte ik wat onnozel. ‘Daar zit Caelyn trouwens,’ vervolgde ik en wees naar zijn veroverde plek.

‘Nou, als ze komt, dan schuif ik wel wat op, zo dus,’ zei hij en schoof al een beetje mijn richting uit.

Ik schrok ervan en schoof zelf ook een stukje op, ietsjes van hem vandaan. Hoe schaamteloos die vent zich gedroeg, ongelofelijk!

‘Ken ik jou?’ vroeg ik een beetje boos.

Hij liet me een beetje van slag raken door zijn directe aanpak.

‘Nog niet,’ zei hij en sloot zijn ogen.

Wat insinueerde hij daarmee? Dat we elkaar zouden leren kennen?

Hoezo? Waarom?

‘Eindelijk zomer, hè?’ zei hij daarna, alsof we elkaar al eeuwen kenden. Hij leunde overdreven achterover op zijn armen en kruiste zijn voeten over elkaar. Ik werd niet goed van zijn brutaliteit.

‘Zeg, ik weet niet waar jij vandaan komt, dat het misschien heel normaal is wat jij doet, maar ik ben er niet van gediend, hoor!’ zei ik.

‘Wil je dan liever eerst een blind-date of zo? Of wil je soms liever dat ik je moet blinddoeken of zo? Hou je daarvan?’ vroeg hij terwijl hij voor zich uit keek. Wat zei hij nou weer? Dit was toch niet echt flirten, op deze manier? Was hij gek in de kop, of zo? Een geestelijke afwijking, een aandoening?

Ik stond op en wilde naar het zwembad rennen, zonder hem nog een blik of woord te gunnen -me snel bij mijn vriendinnen voegen, die daarachter ergens in het zwembad moesten zijn- maar hij greep onverwachts mijn pols vast. Ik wilde gillen, maar kon hem alleen maar als een duffe koe aanstaren. Een vreemde had me aangeraakt!

‘Laat je me los? Nu?!’ blafte ik toen ik van de schrik bekomen was.

Het was geen vraag, eerder een bevel.

Hij keek me aan en liet plotsklaps mijn pols los, die bungelend tegen mijn dij ketste.

‘Sorry,’ zei hij toen. Ik wist niet of het een oprechte ‘sorry’ was, of een formele beleefdheid. Het interesseerde me ook niet. Ik haalde diep adem en wilde hem uitschelden, maar vond de scheldwoorden niet, deed snel mijn mond weer dicht, draaide me om en liep in versnelde pas naar het zwembad, zonder ook maar één keer om te kijken.

Mijn hart ging als een bezetene tekeer. Dat was toch even schrikken, zo’n aanvaring met een malloot eersteklas. Hopelijk taaide hij af, anders moest ik wat zwaarder geschut inzetten, mijn vriendinnen dus, met name Caelyn. Die zou zo klaar met hem zijn. Ze zou niet lang talmen maar eerder de badmeester of security inschakelen, als ze dat de beste aanpak vond.

Trillend als een espenblad begaf ik me in het water en tuurde de horizon af op zoek naar mijn kliek. Ik moest Caelyn spreken. Ik moest haar op de hoogte van die gek brengen en haar om raad vragen, en dat deed ik dan ook toen ik haar onder de parasolfontein zag rondspringen en spetteren.

‘Het is een gek...Je moet van hem af. Zie je hem nog ergens?’ vroeg Caelyn nadat ik mijn verhaal had gedaan.

Ze had gechoqueerd gereageerd en met haar hoofd geschud en direct haar plan van aanpak bekend gemaakt. Ik keek naar onze plek, maar die was leeg. Geen gek meer.

‘Hij is niet bij onze plek,’ constateerde ik en keek toen in de nabije richting.

‘Hoe ziet hij eruit?’ vroeg ze als een politieagente, klaar om alles in haar hoofd te noteren. Ik dacht na. Er was niet veel over hem te vertellen, behalve dat hij een paar jaar ouder dan mezelf leek, slank was, een ontbloot bovenlichaam had, een donkerblauw boardshort met witte bloemen droeg, kort, donker haar had en verder niets. Dus ik zei haar dat.

‘Dat slaat op meer dan de helft van het mannelijke geslacht dat hier aanwezig is!’ zuchtte Caelyn vermoeid. ‘Is er niet meer?’

‘Meer?’ echode ik. Hoe kon ik die knakker nou beschrijven? Dit was toch geen politieonderzoek met mij als kroongetuige?

‘Zijn naam!’ spoorde ze aan.

‘Heeft hij niet gegeven,’ zei ik op geïrriteerde toon.

‘Mooi,’ zei ze en ze bedoelde het tegenovergestelde.

Zeker, als ik hem weer zou zien, zou ik hem onmiddellijk herkennen. Geen twijfel over mogelijk. Gezichten herkende ik feilloos, maar ze beschrijven kon ik niet.

‘Flaporen? Lange neus? Tatoeages? Scheve tanden? Platvoeten? Wielrennerkuiten?’ somde ze op. Ik haalde mijn schouders op bij iedere vraag die stelde, alsof dat mijn antwoorden waren. Ik wist het immers niet.

‘Je hebt hoelang met hem staan praten? Een half uur of zo, of misschien wel langer? En je weet verder niks?’ vroeg ze verbaasd.

‘Ik weet het inderdaad niet. Het is niet zo dat ik hem uitvoerig aan het taxeren was! Ik zat me meer aan hem te ergeren als wat anders. Ik probeerde van hem af te komen,’ verweerde ik mezelf.

‘Ja, nou,’ zuchtte Caelyn. ‘Daar kunnen we iets mee!’

‘Ja, zeg. Als ik zo goed in observatie was dan had ik me wel op de politieacademie aangemeld voor de recherche of zo!’ riep ik boos.

Ik was meer boos op mezelf. Mijn onvermogen om de juiste woorden te vinden, was altijd een struikelblok voor me geweest. Ik was niet zo’n verteller.

‘Maar je herkent hem toch wel?’ vroeg ze me argwanend.

‘Zeker!’ zei ik luid.

‘Ik begon me af te vragen of je soms last van een zonnesteek hebt...’

‘Wat? Dat ik het maar verzin?’

‘Zoiets, ja. Bevangen door de hitte of zo,’ hield ze vol.

‘Dus niet!’ blafte ik verontwaardigd.

‘Gelukkig is die gek weg. Nou, als je hem weer ziet, roep je mij meteen of zorg je er zelf voor dat je de badmeester of security bereikt.

Dan ben je echt van hem af. Hij wordt zonder blikken of blozen van het terrein verwijderd. Dat is het beleid van dit Domein. Als iemand voor overlast zorgt, hopsakee, d’ruit met hem.....of haar, want dat kan natuurlijk in principe ook,’ ratelde Caelyn.

Ik tuurde de menigte af, op zoek naar die eersteklas malloot.

Misschien was hij echt weggegaan, naar huis of zo. Of niet.

Hij kon zich ook ergens verstopt hebben, in het andere gedeelte van het zwembad, of op de wc, wist ik veel! Het terrein was enorm, de verstoppplaatsen talrijk. Maar eerlijk gezegd: Wat was de kans dat hij mij weer zou opzoeken om mij lastig te vallen? Nul komma nul, toch?

‘Moet ik security even op de hoogte stellen van dit voorval?’

Dan houden ze jou een beetje in de gaten en kunnen ze direct ingrijpen, als die gek bij je in de buurt komt!’ stelde ze voor.

‘Dat wil dus zeggen dat als er een andere, normale jongen met mij wil flirten... en ik met hem, dat hij dan direct in de kraag wordt gegrepen?’ vroeg ik. Ik zag die hele heisa al voor me. ‘Dan wil nooit iemand meer met me praten! Gedaan met het o, zo weinige geflirt,’ stelde ik vast.

‘Oei, ja, dat houdt het inderdaad in, helaas.’

‘Dan maar niet. Sorry. Ik let zelf wel op en laat je wat weten, oké?’

‘Goed dan. Kunnen we nu een frietje gaan halen? Ik sterf van de honger!’ riep ze uit en beende richting onze plek, om haar portemonnee te pakken. Ik volgde haar.

Bij de snacktent was het een drukte van jewelste. Ik dacht dat het met zo’n lange rij wel minstens een half uur zou duren eer we aan de beurt waren. Niets was minder waar. Iedere klant werd snel te woord gestaan en afgehandeld en voor ik het wist stonden Caelyn en ik frieten te bestellen.

En toen zag ik hem in de ijskraam staan. Ja, erin. Ik stootte als een gek Caelyn aan, die mijn blik volgde. ‘Leuke gast,’ zei die terwijl ik me verslikte in mijn eigen speeksel.

‘Dat is hem,’ fluisterde ik zachtjes terwijl ik mijn ogen niet van hem kon afhouden.

‘Wat?’ vroeg ze. Ze had mijn onverstaanbaar gemompel niet gehoord.

Ze nam de twee porties frieten aan omdat ik een en al oog voor die knakker was.

Jawel, hoor! Hij was het. Ook al droeg hij nu het felgekleurde T-shirt met het teken en opdruk van het Domein, ik herkende hem direct: Gezichten vergat ik nooit.

Hij was gefocust op de grote diepvries die hij telkens opende en behendig de bestelde voorverpakte ijsjes eruit haalde en doorgaf aan een tweede persoon, die ze checkte en doorgaf aan de klant, die ze in ontvangst nam, na betaling aan medewerker nummer drie achter de kassa. Hij had geen tijd om iemand aan te staren; ik wel. Ik staarde hem genadeloos na en ik moest bekennen dat hij wel iets had, want ik kreeg een raar gevoel over me.

‘Wat?!’ vroeg ze geïrriteerd en overhandigde mij mijn bestelling. ‘Wat vind je van hem?’ vroeg ik toen maar en pakte snel een frietje in mijn mond. Ik staarde nog steeds naar hem en vroeg me af waarom hij mij had opgezocht daar op de ligweide. Waarom, überhaupt? Waarom ik? Vond hij me leuk, of zo? Hoezo?

‘Hem?’ echode ze en ze screende hem van top tot borst, zoveel was namelijk zichtbaar van hem; de rest ging verscholen achter de enorme balie. ‘Best wel aardig. Ja, best wel leuk, hoezo?’ ratelde ze.

Ik wist niet goed wat ik nu moest zeggen en zweeg.

‘Vind jij hem leuk, dan?’ vroeg ze weer, met de nadruk op jij.

‘Dat is hem...’ herhaalde ik weer.

‘Wie?’ vroeg ze en knabbelde op een lange friet.

‘Hij...’ herhaalde ik met nadruk.

‘Je bedoelt...? Die gek die je lastigviel?’ riep ze toen uit en bekeek hem toen van een ander perspectief en trok een gezicht die walging uitdrukte.

‘Ja....’ zei ik en keek haar uiteindelijk aan.

‘Wat een laffe gluipeerd,’ zei ze op veroordelende toon. ‘Nou, dan weet je dat je zo van hem af bent. Als hij het nog één keer flikt, vliegt-ie....en flink, hoor! Zwaai maar dag met je handje naar je vakantiebaantje, kereltje.’

Ik draaide me van hem weg en haalde gehaast adem. In een hernieuwde confrontatie had ik geen zin. Niet nu tenminste.

‘Kom, dan delen we onze porties met Merel en Adeline. Ik heb geen zin om moddervet te worden,’ zei Caelyn en stak haar arm onder die van mij, zodat we gebroederlijk arm in arm heupwiegend het hellend vlak naar beneden liepen, dwars door de menigte heen, op weg naar onze ligplaats.